

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๙

บำไม่เลิกคือโลกวิฆวาน

ก่อนจึงหัน

เมื่อวานนี้ที่เอาของให้เวียงจันทน์นี้เขาก็ถ่ายเหมือนกันเธอ (ถ่ายคะ) นั้น แล้วทั่วประเทศไทยนะ ดีไม่ดีทั่วโลก ความเสียสละใครมีได้ง่าย ๆ เมื่อไรเสียสละ มีแต่กวาดเอา ๆ ต้อนเอากวาดเอาเต็มโลก นี่คือกิเลส ถ้าธรรมแล้วเสียสละ ตูละเอียดทั่วถึงหมด อย่างเราจัดอาหารตอนเช้านี้เห็นไหม ถ้าธรรมดาเรามายุ่งอะไร ใครจะจัดก็จัดไปซี เราใส่บาตรเรา เต็มบาตรเราแล้วพอ ปิดบาตรปั๊บเลย ไม่สนใจ นี่ไม่ได้ ต้องดูทุกแง่ทุกมุม ให้ความสม่ำเสมอคือธรรม มีมากมีน้อยขอให้สม่ำเสมอเป็นธรรม ที่มากมีแต่มาที่น้อยมีน้อย ที่ไม่มีไม่ดูกันใช้ไม่ได้เลย นี่ละธรรมละเอียดขนาดไหนดูเอาซิ ถ้าโลกแล้วมีแต่กวาดเอา ๆ ธรรมไม่กวาดนะ ต้องดูให้เสมอภาค ๆ นั้นละที่นี้ชุ่มเย็น

กิเลสนี้มีแต่กอบแต่โกยแต่กลืนอะไรอย่างนี้ เราพูดจริงๆ มันสลดสังเวชนะดูโลก เราเกิดในท่ามกลางโลก เกิดมานานเท่าไรเราก็ไม่รู้ ฟังมารู้เอาชาตินี้ชาติที่ปฏิบัติเวลานี้มันออกแล้วมันรู้หมด จะให้ว่าไง แต่จำเป็นอะไรจะต้องเอามาพูดทุกแง่ทุกมุม จะพูดเฉพาะที่ควรจะพูดพอจะเป็นคติหรือตัวอย่างอันดีแก่ผู้ฟังเท่านั้น นอกจากนั้นที่มันสุดวิสัยแล้วรู้ก็รู้อยู่อย่างนั้น ใครจะไปรู้อีกว่าศาสดาองค์เอกและสาวกท่าน รู้โลกรู้ตลอดทั่วถึงพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นการสอนโลกจึงไม่ผิด พระพุทธเจ้าสอนไม่มีผิด จึงเรียกว่าสาวกชาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ

เอาไปซิธรรม ท่านทั้งหลายให้นำธรรมไปแจ้งหัวใจตัวเอง ธรรมนี้จะเข้าไปแจ้งหัวใจตนเองซึ่งเป็นมหาเหตุอยู่นั้น กิเลสมันทำงาน มหาโจรมหาภัยอยู่ที่จิตหมด เพราะกิเลสอยู่ที่นั่น ธรรมโผล่หน้าขึ้นไม่ได้นะ มีแต่กิเลสมันครอบ ๆ แสดงออกมาก็มีแต่ฟันแต่ไฟ มีแต่บุตรแต่คู่อต่อกัน แล้วจะหาความสงบร่มเย็นที่ไหน นี่ละกิเลสนำโลกนำอย่างนี้ มีความหมายที่ไหน ไม่มีนะความหมายในหัวใจดวงหนึ่ง ๆ ไขว่คว้าเหมือนกันหมดทั่วโลก ธรรมจับเข้าไปปั๊บเห็นหมด จะว่าไง

ท่านผู้มีธรรมท่านเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ยิ่งท่านผู้บริสุทธิ์แล้วจำครอบหมดเลย จะให้ว่าไง ท่านก็สนุกดูถ้าว่าสนุกนะ แล้วใครจะไปสนุกดูสัตว์โลกถูกไฟเผาอยู่ที่นี่ จะไปสนุกดูได้อย่างไร ก็มีแต่ความสลดสังเวช แต่ก็ไม่พินที่ว่ากรรมของสัตว์ ที่ได้ถูกเผาถูกเผาเพราะกรรมตัวเอง ทำขึ้นมา ๆ ก็มาหาตัวเอง ๆ แล้วมันไม่มองดูกรรมที่เจ้าของทำ มีแต่จะให้ได้อย่างใจ ๆ แต่เวลาได้อย่างใจทำชั่วก็ได้อย่างใจเข้าสู่ใจซี

พระให้ตั้งใจปฏิบัติให้ดีนะ อย่าอ่อนข้อนะพระ ผมอยู่กับหมู่กับเพื่อนพูดจริง ๆ ไม่ได้พูดโอ้อวด พูดถูกเหยียดหยามหมู่เพื่อน แบบหลับหูหลับตาดูบ้างฟังบ้างนะ เก้ง ๆ ก้าง ๆ ดูลักษณะเปลอหรือไม่เปลอ ลักษณะมีสติหรือไม่มีสติ ตั้งทำตั้งทางฆ่ากิเลส กระจายออกไปข้างนอกมันจะมีลวดลายของมัน ไลน์ลวดลายเชื่อ ๆ ก็ออกจากลวดลายเชื่อ ๆ ซิ การปฏิบัติ กิเลสไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย แหลมคมมาก ๆ

ท่านจึงยกมาแสดงถึงเครื่องมือปราบกิเลส สติเป็นพื้นฐานสำคัญในการก่อตั้งความ پاکเพียรตั้งแต่ต้น จากนั้นก็สติปัญญา คือสติกับปัญญา จากนั้นก็สติปัญญา อัตโนมัตติ นี่ก้าวแล้วนะ ออกจากสติปัญญาอัตโนมัตติ มหาสติมหาปัญญา นี่ละเครื่องฆ่ากิเลส คนเชื่อฆ่า ๆ ฆ่ากิเลสได้ยังไง มีแต่กิเลสฆ่าคนเชื่อนั้นแหละ กิเลสกินเลี้ยงกันวันยังค่ำ กินเลี้ยงพระเชื่อ ๆ ฆ่า ๆ เราเนี่ย จนเบื่อแหละ เบื่อกินพระเชื่อ ๆ กิเลสเลี้ยงโต๊ะกันตลอดเวลา พวกพระเชื่อ ๆ เราเนี่ยไม่มีความเฉลียวฉลาดที่จะปิดปากกิเลส มึงกินกูอะไร นักหนา กินมาก็กั๊กก็กลับแล้วมึงยังไม่อิมพออีกหรือ ตีปากกิเลสบ้างซิ ตีปากกิเลสคือสติปัญญา เข้าใจไหม พัดเข้าไปหาจุดสำคัญ ๆ

โห ธรรมเลิศขนาดไหน เลิศขนาดเราอยากพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าเรื่องความเลิศของธรรม จะเอาอะไรมายืนยัน ใจที่เดียวเป็นเครื่องยืนยัน ใจเป็นผู้ปฏิบัติธรรม จะรู้ธรรมเห็นธรรม ใจชวนชวยกิเลสจะมีแต่กองทุกข์ไฟเติมอยู่หัวใจด้วยกันทั้งนั้นแหละ พระที่มาอยู่ที่นี่รับไว้ ๆ มากเรื่องมาก ต้องได้ตีเอาไว้ตบเอาไว้ ไม่อย่างนั้นมันเหลือเฟือแล้วก็เฟือ พระเฟืออยากเห็นที่ไหนละพระเฟือ มีมากเข้าเฟือ พระเฟือนี่เลยยิ่งกว่าสิ่งทั้งหลายเฟือนะ ยังหยิ่งเจ้าของอยู่หรือ ได้ผ้าเหลืองพระพุทธานุภาพครอบหัวโหล่น ไปที่ไหนก็หยิ่ง อาตมา ๆ ไปเรื่อย ๆ

เดี๋ยวนี้พระพวกเรามีแต่พระประเภทอาตมา-โยม อาตมาหยิ่งด้วยศด้วยศักดิ์ยศศักดิ์เป็นยังไง ท่านที่ตั้งยศให้ก็มีมาแต่ครั้งพุทธกาล พระพุทธเจ้าตรัสรู้และสั่งสอนสัตว์โลก พระอรหันต์ที่ควรยกยอให้เป็นตัวอย่างแก่โลก ไม่ได้เป็นตัวอย่างอันดีแก่ท่านผู้เป็นพระอรหันต์แล้วนะ ท่านพอทุกอย่าง อะไรท่านพอหมด เหตุใดพระพุทธเจ้าจึงทรงตั้งเอตทัคคะ เรียกว่าสมณศักดิ์ ศักดิ์ศรีของพระนั้นแหละ องค์กรนี้เลิศทางนั้น องค์กรนั้นเลิศทางนั้น องค์กรนี้เลิศทางปัญญา องค์กรนี้เลิศทางกฐาตักดานุภาพ องค์กรนี้เลิศทางนั้น ๘๐ องค์กร ที่พระพุทธเจ้าตั้งเอตทัคคะ เลิศคนละทาง ๆ

อันนั้นแหละที่เอามาทุกวันนี้ แทนที่จะเป็นตัวอย่างอันดีงามมันกลับตัวเลวร้ายเข้าไปทำลายชนบประเพณีอันดีงามของพระพุทธเจ้าไปเสียมากต่อมาก บวชเข้ามาตั้งหน้าตั้งตาหาแต่ยศแต่ศักดิ์ ศีลธรรมในหัวใจไม่มองดูเลย เพศนี้เป็นเพศศีลเพศธรรมนะ อยู่ที่ไหนเพศมีสติเพศมีปัญญา เพศสำรวมระวัง เพศอดเพศทน เพศสุขุมคือเพศ

ของพระ ไม่อย่างนั้นเป็นสภาวะของโลกไม่ได้ สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ จะเอาคนเชื่อ ๆ มา เป็น สรรณ คจฺฉามิ ได้ยังไง ต้องเอาคนดีเลิศเลอ พุทฺธํ เลิศเลอ ธมฺมํ เลิศเลอ สงฆ์ เลิศเลอ นั้นแหละมาเป็นสภาวะที่พึงที่เกาะของโลก

พระเราให้เป็นที่พึงของตัวให้ได้นะ ให้ดูที่พึงของตัวเสียก่อน สติตั้งให้ดี สติตั้งดีแล้วอะไรไม่ค่อยผิดพลาด ทำการทำงานอะไรสติติดแนบอยู่กับตัวจะไม่ค่อยเผลอ ผิดก็ไม่มาก ถ้าแบบนิสัย ๆ นี้เหลวได้ทั้งนั้น ทางญาติโยมก็ให้พากันตั้งอกตั้งใจ ปฏิบัติเลอะเทอะมากนะเดี๋ยวนี้ เราพูดถึงว่าโลกอันนี้มีเลอะเทอะแต่พระอย่างเดียว โลกทั้งหลายยิ่งเลอะเทอะมากกว่าพระไปอีก นั้นมากขนาดไหน พากันคิดบ้างซิ ความสุข ความทุกข์ ความเดือดร้อนวุ่นวายกระทบกระเทือนถึงกันอยู่มนุษย์เรา ถ้าต่างคนต่างประพฤติปฏิบัติดีต่อกันแล้วของดีไม่เพ้อ

ส่วนมากมีแต่ของเหลว ๆ นั้นละมันเพ้อ ๆ อย่าทำตัวให้เป็นคนเพ้อ วันหนึ่ง ๆ ให้ดูตัวเองอย่าให้เพ้อ ความประพฤติเหลวแหลกแหวกแนวนี้คนเพ้อ นั่งอยู่ก็เพ้อ นอนอยู่ก็เพ้อ ทำอะไรไปก็เพ้อหมด ถ้าทำตัวให้เป็นคนเพ้อ ด้วยความเหลวแล้ว ถ้าตัวดีแล้ว อิริยาบถทั้งสี่ ยืน เดิน นั่ง นอน ไม่เพ้อ พากันจำเอาให้ดี เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

พระสีวลีนี้ ครั้งพุทธกาลพระพุทธเจ้าประทานสมณศักดิ์หรือว่าเอตทัคคะให้พระสีวลีเป็นผู้ที่เลิศทางอดีตเรกลามาก ไปที่ไหนเหลือเพื่อลั่นหลามไปเลยพวก จตุปัจจัยไทยทาน ทั้งเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม มนุษย์มนา ถวายจตุปัจจัยไทยทาน ท่านชาติสุดท้ายท่านมาเป็นพระสีวลี ที่นี้ผลตามสนอง นอกจากตามสนองให้หลุดพ้นไปแล้วยังตามสนองในเวลามีธาตุมีขันธ์ ไปที่ไหนปัจจัยไทยทานนี้เคลื่อนไปเลย เวลาดูประวัติย้อนหลังของท่าน โห ของง่ายเมื่อไร เป็นนักเสียสละจนรำลือ นั้นเห็นไหมละ ท่านเป็นนักเสียสละ นักทำบุญให้ท่าน จนรำลือเรื่อยมา ในวาระสุดท้ายท่านเป็นพระอรหันต์ เป็นชาติสุดท้ายแล้ว ที่นี้จตุปัจจัยไทยทานจึงมาสนองส่งเสียท่านในวาระสุดท้าย

พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกถึงพระธรรมไตรโลกาจารย์ วัดทุ่งศรีเมือง กับเราสนิทสนมกันมาก ท่านไม่มีคำว่าถือเนื้อถือตัว เข้านอกออกในได้หมด กับพระเจ้าพระสงฆ์พระเณรลูก ๆ หลาน ๆ เข้าได้หมด ท่านไม่มีอะไรเลยเรื่องยศถาบรรดาศักดิ์ เป็นอันเดียวกันกับพระลูกพระหลานไปหมด นิสัยท่านชอบพูดเล่น พอเจอเราที่ไรเอากันละ ท่านนิสัยชอบเล่น พอตีมีงานเผาศพท่านอาจารย์ภุมมี ที่วัดโนนนิเวศน์ อุดร ท่านกำลังฉันอยู่เรากำลังไปถึงจะไปฉันที่นั่น ท่านเริ่มลงมือฉันแล้ว พอไป มันเป็นอะไรมาตั้งแต่ก่อนก็ไม่ทราบ ท่านพูดก่อนนี้อีกด้วย พอเห็นเราโผล่เข้าไป เอ้อ พระสีวลีมาแล้ว ๆ ร้องลั่นขึ้น

เลย เราก็โมโหแต่พูดไม่ออก ท่านว่าพระสิวลีมาแล้วๆ งานเผาศพท่านอาจารย์ภูมมี น่าจะไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปีแล้วมังที่วัดโนนนิเวศน์ คงเป็นพระสิวลีมาตั้งแต่โน้นละมัง นี่มาพูดทีหลังมันโมโห

พูดนี้มันสื่อถึงจิตใจของสัตว์โลกนะ เรื่องกว้างเรื่องแคบ เรื่องมีมากมีน้อย อย่างพระสิวลีก็มาตามสายทางของท่านที่บำเพ็ญมา เพราะท่านเป็นนักเสียสละ ตั้งแต่เป็นฆราวาสญาติโยมไปที่ไหนต้องเป็นหัวหน้าเขาตลอด แม้ที่สุดในงานต่างๆ เขาต้องมาเชิญท่านไปเป็นหัวหน้างาน เพราะท่านเป็นนักเสียสละ นักทำบุญให้ท่าน เรียกว่าลือนามมาตลอด ที่นี่สายทางของท่านเป็นมาอย่างนี้ เวลาสุดท้ายได้ถูกยกเป็นเอตทัคคะเลิศในทางมโหทธิมามาก ก็อย่างนั้น เป็นมาตามสายบุญสายกรรม เจ้าของเคยทำมาอย่างไร เป็นรอยติดตัวเอง เป็นเงาติดตามตัวๆ มาเรื่อยๆ

ผู้ที่จนที่สุดก็เคยเล่าให้ฟังแล้ว ไปโผเผอะไรมาเกิดเป็นมนุษย์แล้วก็ไปเป็นพระเป็นพระแล้วไปบิณฑบาตที่ไหนได้อาหารมาฉันไม่อิ่มเลย ไม่มีวันไหนที่จะฉันอิ่ม ไปบิณฑบาตพระครูบาอาจารย์หรือเป็นเจ้าอาวาสเป็นต้น ท่านก็พยายามทำ ช่วยแจกแจง ช่วยส่งเสริม ไปบิณฑบาตให้ท่านออกเดินหน้า เขาก็ไม่เห็นเสีย ยิ่งอยู่สุดท้ายอาหารหมดก่อนแล้ว เป็นอย่างนั้นตลอด ฟังซินะ นี่โทษแห่งความตระหนี่ เห็นชัดๆ ในตำราจนเสียร่ำลือไปถึงพระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ ว่าพระองค์นี้ตั้งแต่บวชมาจนกระทั่งถึงวันตาย ฉันจ้งหันไม่มีอิ่มเลย ทั้งๆ ที่อาหารใครก็จัดให้ๆ เวลาฉันไปมันหาก...นั่นละอำนาจของกรรม มันค่อยหมดไปๆ ยังไม่อิ่มหมดแล้ว

อำนาจแห่งกรรมใครจะไปคาด คาดกรรมคาดไม่ได้นะ นตฺถิ กมฺมุสมํ พลํ ไม่มีอำนาจใดจะเหนืออำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วไปได้ นั่นท่านก็บอกไว้แล้ว ใครจะอวดขนาดไหนก็อวด ผู้อวดก็อยู่ที่อำนาจของกรรมเหมือนกัน ที่นี้พระองค์นั้นไปบิณฑบาตที่ไหน เวลาฉันนี่สำคัญฉันไม่เคยอิ่ม หมดแล้วๆ พระทั้งหลายตลอดครูบาอาจารย์ท่านทดลองทุกอย่าง ช่วยเหลือทุกอย่างก็ไม่สำเร็จ เพราะกรรมอยู่กับคนๆ นั้น คนอื่นมาแก้ก็แก้อย่างนั้นละ จนเรื่องราวสะท้อนไปถึงพระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ มาเลยเชียว เตรียมอาหารทุกอย่างมาเลย

ถามท่าน ได้ทราบที่ท่านฉันจ้งหันไม่เคยอิ่มตั้งแต่วันบวชมา เป็นความจริงประการใดบ้าง ยอมรับเลยว่าเป็นความจริง เป็นเพราะเหตุไร ท่านถาม ไม่มีใครใส่บาตรให้เธอ มี การสงเคราะห์สงหามิ แต่เวลาเข้ามาในบาตรแล้ว ฉันลงไปๆ ยังไม่ถึงไหนข้าวหมดแล้วๆ ไม่เคยอิ่มเพราะเหตุนี้เอง เหมือนกับว่าอาศัยอำนาจพระสารีบุตรเป็นวาระสุดท้ายให้โลกได้เห็น วันนี้ท่านจัดอาหารใส่บาตรให้เลย พระสารีบุตรเป็นผู้จัด

อาหารใส่บาตรเสร็จแล้ว เอา ฉัน ท่านก็นั่งเฝ้าอยู่นั้น แต่พระสารีบุตรต้องจับขอบปากบาตรเอาไว้ให้ท่านฉัน เอา ฉันให้อิมวันนี้

พระสารีบุตรท่านจับขอบปากบาตรไว้ ถ้าปล่อยมือนี้มันจะหมด..อาหาร ท่านก็ฉันเสียเต็มเหนี่ยว ถ้าเป็นหลวงตาบวชนี้จะเอาย่ามสะพายทางนี้ๆ ฉันด้วยใส่ย่ามด้วย ก็ไม่เคยฉันอิม วันนี้ฉันอิมก็ต้องให้เต็มย่ามด้วย เลยอิมวันนั้นและตายในคืนวันนั้น แปลก จะฉันมากไปหรือใจไม่รู้ ไม่เคยอิม พออิมวันนั้นเลยตายคืนวันนั้น นี่ละที่วานตฤติ กมฺมุสมํ พลํ ไม่มีอานุภาพใดที่จะเหนืออานุภาพแห่งกรรมชั่วไปได้ นั่น ท่านแสดงไว้แล้ว เพราะฉะนั้นใครอย่าอวดนะ พระพุทธเจ้าทรงแสดงเองเรื่องกรรม พระองค์ทรงเสวยกรรมมาไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้าและการเสวยกรรม ท่านจึงนำเรื่องกรรมมาสอนโลกแล้วจะผิดไปไหน

ใครอย่าประมาทกรรมไม่ได้นะ ให้กิเลสมันปิดหูปิดตาไม่เชื่อบุญเชื่อกรรม อยากทำอะไรก็ทำๆ มันก็มีแต่กรรมชั่ว ครั้นสุดท้ายก็จมเพราะกรรมของตัวเอง อำนาจแห่งกรรมสำคัญ เอาดูเวลาเราภาวนา เราอย่าไปดูที่อื่นให้รู้ระหว่างกรรมดีกรรมชั่ว กิเลสกับธรรมพัดกัน ธรรมเด็ดเท่าไรกิเลสค่อยอ่อนตัวลง พอธรรมอ่อนเท่าไรกิเลสเหยียบหัวทันที มันไม่หาบันไดละกิเลสเหยียบหัวเลย กิเลสไม่ต้องหาบันไดปีนบันไดขึ้นไปเหยียบหัวพระหัวคน โดดขึ้นใส่หัวนี้เหยียบหัวเลย อ่อนไม่ได้ นี่ได้เห็นชัดๆ ประจักษ์ในหัวใจ ถึงขั้นสติปัญญาเกรียงไกร เราจะพูดให้ฟังทั้งสองเลย เพราะออกจากเวทีคือหัวใจดวงนี้

เวลาออกปฏิบัติจิตใจมันมีเดหนางจริง ๆ เจ้าของก็ตะเกียกตะกายจะเป็นจะตายทนเอาๆ ถึงขนาดตั้งสตินี้ตั้งไม่อยู่ พอตั้งพับล้มพร้อมกันเลย ตั้งเพื่อล้ม ไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ โถ ขนาดนี้เขี้ยวเหรอ ไปอยู่บนภูเขาจะไปพัดกับกิเลส นี่สดๆ ร้อนๆ มาพูดอยู่เรื่อยๆ จึงไม่มีคำว่าจิตจาง มันออกจากหัวใจ หัวใจตัวเองที่ล้มเหลวสู้กิเลสไม่ได้ ตั้งสติพับล้มผล็อยๆ ตั้งเท่าไรมันก็ล้มตลอดเวลา เคียดแค้น น้ำตาร่วง เราไม่ล้มนะ น้ำตา ร่วงคือสู้กิเลสไม่ได้ ยอมรับว่าไม่เป็นท่า สติตั้งไม่ได้เลย กิเลสตีที่เดียวล้มๆ ตลอด

จึงได้เอามาเป็นคติ พัดจนน้ำตาร่วงจริงๆ ไม่ใช่ธรรมดา ออกอุทานในหัวใจเลย แต่ไม่ได้บอกปากพูด โถมึงทำกูขนาดนี้เขี้ยวเหรอ ว่าอย่างนั้น น้ำตาพังสู้มันไม่ได้ อยู่บนภูเขาล้มเมื่อไร โถ มึงเอากูขนาดนี้เขี้ยวเหรอ ที่นี้เอาละบทตัดสินกันนะ เอาละอย่างไรมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย เคียดแค้นเต็มหัวใจ ความเคียดแค้นนี้เป็นมรรคนะ ความเคียดแค้นให้บุคคลผู้ใดสัตว์ตัวใดก็ตามเป็นกิเลส เป็นบาปเป็นกรรม แต่ความเคียดแค้นให้กิเลสที่เป็นข้าศึกต่อเรานี้กลายเป็นมรรค เป็นอรรคเป็นธรรม นี่ละมันฝึกลีคนะ น้ำตา ร่วงฝึกลีมาก

ไปโรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มั่น ไปอบรมกับท่าน แล้วกลับไปอีกล้มทั้ง หายอีก เรียกหายหมา หายไม่เป็นท่า กลับมาอีกเอาอีก ไม่ถอย เพราะความเคียด แค้นนี้ฝังลึกมาก บอกว่ามึงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเหรอ เป็นอยู่ในใจนะ เอาละมึงต้องฟังวัน หนึ่งให้กูถอยกูไม่ถอย นี่ละมันฝังลึกความเคียดแค้นอันนี้ นี่ละเป็นมรรค มุมานะ หลายครั้งต่อหลายหนมันก็ได้ชี่ หลายครั้งหลายหนมันก็ได้แหละ ตั้งล้มผล็อยๆ ต่อไป ตั้งได้ๆ หลายวิธีการที่พึดกับกิเลส จนกระทั่งตั้งได้ๆ ก็พึดใหญ่เลย

เอาที่นี้ไปถึงขั้นที่มันเกรียงไกร มันพึดของมันเต็มเหนี่ยวๆ แล้ว เป็นสติปัญญา อัตโนมัตติเลยที่นี้ สติปัญญานี้อยู่ที่ไหนหมุนตัวเป็นธรรมจักรเลย ฆ่ากิเลสตลอด นี่ถึง ขั้นมันเกรียงไกร เวลานั้นเป็นเวลากิเลสพึดเราหายหมาๆ คราวนี้เราพาดกิเลสไม่ ทราบหายหมาหายอย่างไรก็ไม่รู้แหละ สติปัญญานี้เวลาได้ออกแล้วนี่เห็นประจักษ์ กับเจ้าของมันพึดได้เต็มปากนะ อะไรก็ตามถ้าได้เป็นกับเจ้าของแล้วไม่สงสัย ไม่ต้องไป ถามใครเลย ถึงสติปัญญาขั้นอัตโนมัตติแล้วนี่ฆ่ากิเลสไม่มีถอยเลย เป็นอัตโนมัตติ เหมือนกับกิเลสฆ่าทำลายสัตว์โลกโดยอัตโนมัตติของมัน หัวใจทุกดวงกิเลสทำงานโดย อัตโนมัตติทั้งนั้น

เวลามันเป็นอันนี้แล้วมันถึงย้อนไปรู้หมด โอ้ กิเลสทำลายหัวใจสัตว์โลกก็เป็น อัตโนมัตติอย่างนี้เอง อย่างที่สติปัญญาเป็นอัตโนมัตติฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัตติเหมือนกัน อ้อ เป็นอย่างนี้เอง มันหมุนตัวเลยไม่มีเวลาหยุด ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ เผลอเมื่อไร ไม่ต้องถาม ลงสติเป็นอัตโนมัตติแล้วไม่มีคำว่าเผลอ หมุนตัวๆ เอาเสียบางที่จนมันขึ้น เหมือนกันนะจิตก็ดี พัดลงไปเหมือนว่ากิเลสหมอบราบหมดไม่มีอะไรเหลือเลย เห็น แต่จำอยู่ในใจ

เหอ กิเลสไปที่ไหนหมด หมดแล้วหรือนี่ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้น มาแล้วหรอ ว่าเฉยๆ นะ ยังไม่ได้สำคัญว่าเป็นอรหันต์นะนั่น แต่ว่ากิเลสหมอบ เวลา กิเลสหมอบด้วยสติปัญญาอัตโนมัตติ ชัดลงไป ๆ จนกระทั่งกิเลสหมอบเงียบเลย ไม่มี อะไรเหลือ เหอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรอ ว่าเฉยๆ ไม่ได้สำคัญตน ลักเดียวก็ไพล่ขึ้นมาอีก ชัดอีกๆ เป็นอัตโนมัตติ จากอัตโนมัตติเป็นมหาสติมหาปัญญา ที่ นี้ซึมเลย

ขั้นสติปัญญาอัตโนมัตติเหมือนกับเราทำอะไรเป็นบทเป็นบาท ปึกๆๆๆ ไป พอ ถึงขั้นเป็นมหาสติมหาปัญญาแล้วซึมไปเลย ไม่ได้เหมือนกัน ท่านจึงให้นามว่า สติปัญญาอัตโนมัตติ มหาสติมหาปัญญา เลยอัตโนมัตตินี้ไปแล้วเป็นมหาสติมหาปัญญา ซึมเลยตลอด ที่นี้กิเลสไม่มีบ้านอยู่เรือนอยู่แหละ ตั้งแต่เริ่มสติปัญญาอัตโนมัตตินี้ไป กิเลสจะวิ่งหมอบหลบซ่อน ที่จะเกิดขึ้นมาเกิดไม่ได้ เกิดขึ้นมาอะไรก็ขาดสะบั้นๆ ไป

เลย จนถึงขั้นมหาสติมหาปัญญาแล้วซึมเลยเทียว กิเลสมันจะซึมมาทางไหนทางนี้ซึม รับกันปั๊บๆ เห็นอยู่ในหัวใจ

จนกระทั่งถึงขั้นมันแล้วกิเลสมันเลื้อย พริบลงหมดไม่มีอะไรเหลือ นี้อวิชชาตก บัลลังก์จากหัวใจที่มันขึ้นอยู่บนหัวใจ มันถือเป็นบัลลังก์ของมัน ว่าที่ทำงานในวัฏจักร ต่อสัตว์ทั้งหลายเป็นประจำได้ฟังลง ฟังลงก็ติดฝังเลยทันที เหมือนว่าฟ้าดินถล่ม รุนแรงขนาดนั้นนะ ภายนี้ไหวไปเลยเชียว ระหว่างกิเลสกับธรรมชาติสะบัดจากกัน ใน หัวใจของเรา ร่างกายนี้ไหว สะดุ้งเลยทีเดียว มันรุนแรงขนาดนั้น จึงเหมือนว่าฟ้าดิน ถล่ม ความจริงฟ้าดินเขาก็อยู่ของเขา แต่มันอยู่ที่ระหว่างกายกับจิตมันไหวกันอย่าง รุนแรง

ที่นี้อรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่เลยไม่ถามถึงเลย ไม่ถามถึง ที่แรกก็ว่ากิเลสหมด ไปแล้ว เหนอ มันหมดแล้วเหอกิเลสไปไหนหมด มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้น มาแล้วเหอ ว่าตอนนั้นตอนพัดกับกิเลส แต่เวลามันขาดสะบัดจริงๆ เลยไม่ถามถึง อรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่เลย ไม่ถามเลย นั่นละมันลงได้เป็นในหัวใจ นี่ละที่ธรรมเวลา มีกำลังมากแล้วนี่ฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติเหมือนกัน เหมือนกับกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์ เป็นอัตโนมัติของมันตลอด ไม่ว่าทางไหนจะเคลื่อนไหวกิเลสทำงานทั้งนั้นๆ เป็น อัตโนมัติ แต่ก่อนเราก็ไม่เคยคิด แต่เวลาอันนี้มันหมุนตัวเป็นเกลียว ฆ่ากิเลสเป็น อัตโนมัตินี้ จึงได้ย้อนไปรู้ อ้อ กิเลสทำลายสัตว์โลกก็เป็นอัตโนมัติเหมือนกัน นั่นมันเข้า รับกันแล้ว

พออันนั้นฟังไปแล้วมีกิเลสตัวใดที่จะมาแสดงอีก พุดให้มันชัดเจน หมดโดย ลิ่นเชิง พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านว่า วุสิตุ์ พุรหมจรรย์ นั้นละบทตัดสิ้นกัน ตั้งแต่ นั้นมาท่านไม่มีงานที่จะแก้กิเลสอีกต่อไปเลยจนกระทั่งวันปรินิพพาน หมดโดยลิ่นเชิง จึงเรียกว่า วุสิตุ์ พุรหมจรรย์ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว พรหมจรรย์คือการประพฤติ ปฏิบัติธรรม ฆ่ากิเลสได้สิ้นสุดลงไปแล้ว งานที่ควรทำได้ทำสำเร็จเรียบร้อยแล้ว งานอื่น ที่จะทำไหย่งกว่านี้ไม่มี นั่น หมดโดยลิ่นเชิง

นั่นละงานของโลกไม่มีที่สิ้นสุด ตายกอดกันไปกับงาน แต่ธรรมนี้เมื่อถึงขั้น ลิ่นสุด ลิ่นสุด หมดโดยลิ่นเชิง ไม่มีอะไรเข้ามาสอดแทรกเข้าอีกแล้ว จิตพระพุทธเจ้า จิตพระอรหันต์ไม่มีกิเลสตัวใดจะไปสอดแทรก หมดโดยลิ่นเชิง มันก็ประจักษ์อยู่ในใจ ที่นี้การเกิดการตายก็เป็นธรรมดา เป็นสภาวะธรรมอันหนึ่ง แล้วจะไปตื่นตื้นกับมันอะไร เรื่องเป็นก็ดี เรื่องตายก็ดี มันมีน้ำหนักร่วมกัน เรียนจบหมดแล้ว แล้วจะไปตื่นตื้น ออะไร มีแต่มันฟังลงไป ธรรมชาตินี้เป็นอย่างไรมันก็รู้就在这 ที่นอกจากกฎ อนิจจัง อันนี้ ไม่ใช่กฎ อนิจจัง ผ่านไปหมดแล้ว มันก็รู้就在这 แล้วจะไปถามหาที่เกิดที่ตายที่ไหน พระ

อรหันต์ท่านไม่ถาม ถึงวาระที่ไหนที่จะควรปล่อยวางท่านก็ปล่อย เข้าร่วมไม่ร่วมเดียวก็ได้ อยู่ที่ไหนเข้าไปปั๊บพุ่งไปเลย เรื่องชั้นนี้เรื่องนี้ท่านเรียนจบแล้ว ท่านจะไปตื่นตื้นกับมันอะไร

นั่นละมันรู้อย่างนั้นซิธรรมพระพุทธรเจ้าสอนโลก มีตั้งแต่เรียนกันเป็นหนอน ตะกะตาชทั่วโลกดินแดนในชาวพุทธเรา ไม่มีใครนำมาสนใจปฏิบัติ ให้ได้เห็นเรื่องราวตั้งพระพุทธรเจ้าทรงสอนไว้จากการรู้การเห็นของพระพุทธรเจ้าแล้ว ไม่มีเลยที่จะมาปฏิบัติอย่างนั้น แล้วจะเห็นมรรคเห็นผลอะไร เรียนก็เรียนไปอย่างนั้นเรียนจดเรียนจำ ความจดความจำไม่ใช่สมบัตินะ ไม่ใช่เป็นสมบัติของตัวเอง การปฏิบัติผลเกิดขึ้นจากการปฏิบัติต่างหาก นั่นเป็นสมบัติของตน รู้มากรู้น้อย ท่านจึงว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติคือการศึกษาเล่าเรียนนับแต่ เกสา โลมา นี่ปริยัติแล้วนั้น จากนั้นนำอันนี้ไปคลี่คลายพิจารณา

เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ จะควรเป็นคำบริกรรมในสมถธรรมก็เอา ให้จิตสงบด้วยอาการเหล่านี้กรรมฐานนี้ เมื่อสติปัญญาเรามีแล้วอันนี้เลยกลายเป็นหินลับ ปัญญาไปที่นี้ คลี่คลายออกๆ หมด จนกระทั่งหมดโดยสิ้นเชิงแล้ว กรรมฐานเหล่านี้ก็ลดหมดไม่มีเหลือเลย เพราะนี่เป็นทางเดินทั้งหมด เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ตลอดอาการ ๓๒ เป็นทางก้าวเดินของจิต จิตยังไม่สงบอาศัยอันนี้ให้สงบ บริกรรมอันนี้แล้วสงบอยู่กับนี้ พอก้าวถึงปัญญาคลี่ยคลายสิ่งเหล่านี้ให้แตกกระจายออกหมด ปล่อยวาง โดยหลักธรรมชาติตามความเป็นจริง หมดโดยสิ้นเชิง ผ่านหมดแล้วที่นี้กรรมฐาน กรรมฐาน ๕ กรรมฐานใดก็ดีผ่านหมด เมื่อผ่านไปหมดแล้วถึงแดนนิพพานแล้วไม่มีกรรมฐาน เราบอกตรงๆ เลย

ให้เห็นในหัวใจซี ก้าวไปผ่านไปๆ พ้นไปแล้วจะมากอดบันไดอยู่ทำไม เราขึ้นบันไดเพื่อถึงบ้าน เมื่อถึงบ้านแล้วใครจะมากอดบันได อันนี้เป็นทางเดินเหมือนบันได พอถึงบ้านแล้วบันไดนี้ก็หมดปัญหาไปเลย ไม่มีใครพูดอย่างนี้แหละ พระอรหันต์ไม่มีกรรมฐาน จะมีอะไรในหัวใจของท่าน ท่านไม่มี เหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด นั่น มันก็หมดโดยสิ้นเชิง นี่ละการปฏิบัติธรรม ถ้าใครปฏิบัติรู้ นี่มันไม่ปฏิบัติ มีแต่กิเลสเหยียบธรรมเหยียบหัวใจ ธรรมอยู่ที่หัวใจ กิเลสเหยียบย่ำทำลาย ไปที่ไหนเห่อเป็นบ้ากันทั้งโลกทั้งสงสาร มองดูแล้วสลดสังเวชนะ ไม่มีใครที่จะรู้เนื้อรู้ตัว ได้สติตั้งพิจารณาให้เป็นอรรธเป็นธรรมบ้าง มีแต่กิเลสเหยียบเอา ได้เท่าไรยังเป็นบ้าด้วยการได้ ไม่ว่าจะได้ลากได้ยศสรรเสริญเยินยอ เป็นบ้ากันทั้งนั้นโลกนี้โลกบ้า บ้าไม่เลิกคือโลกวิภูวน พวกกันจำเอานะเอาละเทศน์เท่านั้นละวันนี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz